

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň Mgr. Heleny Nutilové a Mgr. Kateřiny Bednaříkové v právní věci žalobkyně **obce Střelské Hoštice**, sídlem Střelské Hoštice 83, zastoupené společností Censitio s. r. o., se sídlem v Praze 4, Ratajova 1113/8, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 12. 2015, č. j. 44745/15/5100-31461-711145 a ze dne 21. 12. 2015, č. j. 44746/15/5100-31461-711145,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) byla dne 16. 2. 2016 doručena žaloba proti dvěma rozhodnutím žalovaného, a to ze dne 21. 12. 2015, č. j. 44745/15/5100-31461-711145 (dále jen „rozhodnutí 1“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územního pracoviště ve Strakonici (dále jen „správce daně“) ze dne 11. 5. 2015, č. j. 1273117/15/2211-00460-304457 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí 1“) a ze dne 21. 12. 2015, č. j. 44746/15/5100-31461-711145 (dále jen „rozhodnutí 2“), kterým bylo

zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru správce daně ze dne 11. 5. 2015, č. j. 1239011/15/2211-00460-304457 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí 2“). Prvostupňovými rozhodnutími byla žalobkyni podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí (dále jen „zákonné opatření Senátu“) a podle § 139, § 147 a § 90 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) vyměřena daň z nabytí nemovitých věcí. V případě prvostupňového rozhodnutí 1 činila výše vyměřené daně částku 14 420 Kč a v případě prvostupňového rozhodnutí 2 byla daň vyměřena ve výši 15 640 Kč.

Žalobkyně zastává názor, že základ daně z nabytí nemovitých věcí by měl být stanoven bez daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“), jestliže existovala shodná praxe za účinnosti zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění před novelizací provedenou zákonem č. 420/2003 Sb., (dále jen „zákon o trojdani“) a v případě převodů zatížených DPH byla tehdejší daň z převodu nemovitostí vyměřována ze základu daně, jenž DPH nezahrnoval.

Žalobkyně namítá nesprávné posouzení právní otázky týkající se stanovení základu daně z nabytí nemovitostí, tedy zda měl být základ stanoven včetně DPH nebo bez této daně. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na důvodovou zprávu k návrhu zákonného opatření Senátu a na sněmovní tisk č. 1003 – VI. návrh zákona o dani z nabytí nemovitých věcí, který byl Senátem zamítnut dne 12. 9. 2013. Dále žalobkyně odkazuje na dřívější úpravu obsaženou v zákoně o trojdani a na ustanovení § 92d zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), účinného od 1. 1. 2016.

Závěrem žalobkyně zdůrazňuje nemravnost výběru daně z nabytí nemovitých věcí z daně z přidané hodnoty, kterou předtím priznala a odvedla do státního rozpočtu. Odkazuje na návrh Nejvyššího správního soudu na zrušení ustanovení § 8, § 9, § 10 a § 15 zákona o trojdani podaný u Ústavního soudu.

Žalovaný navrhoval podanou žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že je o svém právním názoru předestřeném v napadeném rozhodnutí nadále přesvědčen a považuje jej za správný. Zákonné opatření Senátu přineslo zcela novou koncepci určení základu daně, resp. nabývací hodnoty, od které se základ daně odvozuje. V případě žalobce platí výlučnost sjednané ceny, kterou se pro účely daně z nabytí nemovitých věcí rozumí úplata za nabytí vlastnického práva k nemovité věci. Sjednaná cena zahrnuje jakékoliv protiplnění, které má být za nabytí vlastnického práva k nemovitosti poskytnuto a sjednaná cena je tak cenou celkovou, včetně DPH. Nadto byla daň z přidané hodnoty žalobkyni jako převodkyni vlastnického práva k nemovité věci poskytnuta jako součást kupní ceny, tedy úplaty.

Žalovaný nesouhlasí s odkazem žalobkyně na dřívější právní úpravu obsaženou v zákoně o trojdani. Dle jeho názoru není možné aplikovat teoreticko-právní a judikaturní východiska platná v té době a vycházející z jiných hmotněprávních základů. Nelze tak aplikovat stanovisko Ministerstva financí ČR, obsažené v zápise z Koordinačního výboru KOOV 766/27.11.02, neboť se vztahuje na předchozí právní úpravu zákona o trojdani.

Žalovaný má za to, že pojem úplata zahrnuje celé přijaté plnění, včetně daně z přidané hodnoty. Sněmovní tisk, na který žalobkyně odkazuje, prošel změnami týkajícími se zejména osoby poplatníka, nikoliv předmětu daně, základu daně a definice úplaty či sjednané ceny. Důvodová zpráva zůstala v těchto záležitostech beze změny.

K odkazu žalobkyně na právní úpravu ustanovení § 92d zákona o DPH ve znění účinném od 1. 1. 2016 žalovaný uvádí, že tuto právní úpravu není možné aplikovat na řešený případ, neboť právní účinky vkladu vlastnického práva k převáděné nemovité věci nastaly dne 28. 4. 2014.

K námitce nemravnosti placení daně z daně uvádí žalovaný, že v daném případě toto zdanění nelze chápat jako dvojí zdanění. K tomu by mohlo dojít pouze v případě, kdyby byl jeden předmět daně zdaněn dvakrát stejnou daní. Případ, kdy nabytí nemovitých věcí podléhá úhradě více daní, nelze považovat za dvojí zdanění.

Dne 16. 5. 2016 (po uplynutí zákonné lhůty pro podání správní žaloby) zaslala žalobkyně zdejšímu soudu doplnění právní argumentace, ve kterém poměrně rozsáhle odůvodňuje svůj názor zaujatý v podané žalobě, tedy že by měl být základ daně pro úhradu daně z nabytí nemovitých věcí určen bez DPH. Dne 6. 10. 2016 žalobkyně k doplnění připojila rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2016, č. j. 30 Af 28/2014 – 79.

Ze správního spisu, který si soud vyžádal, vyplynuly následující rozhodné skutečnosti.

Smlouvou kupní a o předkupním právu věcném ze dne 18. 4. 2014, uzavřenou mezi žalobkyní jako prodávající a manželi K. jako kupujícími (dále jen „kupní smlouva 1“) nabyli kupující do společného jmění manželů vlastnické právo k pozemku p. č. 470/17 v katastrálním území Střelské Hoštice za dohodnutou kupní cenu, a to 300 Kč za 1 m², celkem 297 900 Kč plus 21% DPH ve výši 62 559 Kč, celkem 360 459 Kč s DPH. Vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí byl proveden v řízení sp. zn. V-2190/2014-307 s právními účinky ke dni 28. 4. 2014.

Smlouvou kupní a o předkupním právu věcném ze dne 20. 2. 2014, uzavřenou mezi žalobkyní jako prodávající a MUDr. Jiřím Vinickým a Mgr. Nikolou Brunátovou jako kupujícími (dále jen „kupní smlouva 2“) nabyli kupující do podílového spoluvlastnictví vlastnické právo k pozemku p. č. 470/34 v katastrálním území Střelské Hoštice za dohodnutou kupní cenu, a to 300 Kč za 1 m², celkem 323 100 Kč plus 21% DPH ve výši 67 851 Kč, celkem 390 951 Kč s DPH. Vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí byl proveden v řízení sp. zn. V-811/2014-307 s právními účinky ke dni 25. 2. 2014.

Dne 25. 6. 2014 podala žalobkyně přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, přílohou byly kupní smlouvy 1 a 2. Základem daně z nabytí nemovitých věcí byla sjednaná cena včetně DPH. Dne 30. 6. 2014 bylo podáno opravné daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, základem daně v tomto opravném přiznání byla sjednaná cena za pozemky bez DPH. Vzhledem k nesprávnému uvedení sjednané ceny převáděných nemovitostí zaslal správce daně žalobkyni výzvu k odstranění pochybností č. j. 2041421/14/2211-00460-304457 ze dne 27. 11. 2014. Žalobkyně na výzvu reagovala podáním ze dne 1. 12. 2014, ve kterém uvedla, že základem daně má být sjednaná cena bez DPH.

Dne 24. 4. 2015 byl zástupce žalobkyně seznámen s postupem správce daně v rámci ústního jednání protokolem č. j. 1136979/15/2211-00460-304457.

Dne 11. 5. 2015 vyměřil správce daně žalobkyni platebními výměry za daň z nabytí nemovitých věcí č. j. 1273117/15/2211/00460-304457 daň ve výši 14 420 Kč a č. j. 1239011/15/2211-00460-304457 daň ve výši 15 640 Kč. Daň byla vyměřená z ceny sjednané

včetně DPH. Proti platebním výměrům podala žalobkyně v zákonné lhůtě odvolání. Stěžejní odvolací námitka tkvěla v tom, zda má být základ daně z nabytí nemovitých věcí určen podle sjednané ceny zahrnující DPH nebo bez DPH.

O odvolání žalobkyně bylo rozhodnuto výše uvedeným rozhodnutím 1 a rozhodnutím 2. Žalovaný v napadených rozhodnutích shrnul skutkový průběh a vymezil některé podstatné pojmy podle zákonného opatření Senátu. Především se zabýval pojmy „nabývací hodnota, úplata a sjednaná cena“. Žalovaný zastává názor, že s ohledem na zákonné definice těchto pojmů zahrnuje sjednaná cena jakékoliv protiplnění, které má být převodci poskytnuto za nabytí vlastnického práva k nemovité věci a ve svém důsledku to znamená, že sjednaná cena je cenou celkovou včetně DPH. Žalovaný dále uvádí, že podle ustanovení § 16 zákonného opatření Senátu se zjištěnou cenou rozumí cena podle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o oceňování majetku“). Problematiku DPH ve vztahu k ceně zjištěné by měl upravovat zákon o DPH, který tento konkrétní vztah však neřeší, a z toho důvodu by se měly podpůrně užít ta ustanovení zákona o DPH, z nichž lze vyvodit úmysl zákonodárce, mj. v kontextu Legislativních pravidel vlády, čl. 40 bod (1) podle kterých *„právní předpis musí být terminologicky jednotný. Zároveň je třeba dbát souladu s terminologií použitou v navazujících a souvisejících právních předpisech různé právní síly“*. V kontextu s uvedeným odkazuje žalovaný na ustanovení § 36 zákona o DPH.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), v mezích daných žalobními body, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud nejprve zkoumal, zda může přihlédnout k podáním žalobkyně učiněným po lhůtě k podání správní žaloby. Vzhledem k tomu, že se však jedná pouze o doplnění právní argumentace, nikoliv o rozšiřování žalobních bodů, zdejší soud k těmto doplněním přihlédl.

S účinností od 1. 1. 2014 se úhrada daně z převodu resp. z nabytí nemovitých věcí řídí Zákonným opatřením Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí. Podle ustanovení § 2 zákonného opatření Senátu je předmětem daně z nabytí nemovitých věcí úplatné nabytí vlastnického práva k nemovité věci. Úplatou se pak podle ustanovení § 4 zákonného opatření Senátu rozumí částka v peněžních prostředcích nebo hodnota nepeněžního plnění, které jsou za přijaté plnění poskytnuty. Pokud jde o nabytí vlastnického práva k nemovité věci na základě kupní nebo směnné smlouvy, je poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí převodce, pokud se převodce s nabyvatelem ve smlouvě nedohodli jinak.

V řešeném případě spočívá spor mezi žalobkyní a žalovaným v tom, zda se za základ daně z nabytí nemovité věci považuje sjednaná kupní cena za nemovitost včetně daně z přidané hodnoty, nebo bez této daně.

Krajský soud připomíná, že daň z převodu nemovité věci je daní majetkovou a při jejím výběru stát participuje na převezech nemovitého majetku. Výchozí hodnotou je tak hodnota převáděné nemovitosti. Co se týče samotné daňové povinnosti k placení daně z nabytí nemovité věci, ta je v judikatuře Ústavního soudu považována za zásah do práva na pokojné užívání majetku, neboť daňového poplatníka, kterým je v řešeném případě v době

účinnosti zákonného opatření Senátu žalobkyně, ochuzuje o část majetku, která musí být formou daně zaplacená. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je takový zásah ospravedlnitelný jen tehdy, jsou-li naplněna kritéria transparentnosti, předvídatelnosti a přiměřenosti takového zásahu (k tomuto srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 Afs 30/2016 – 24, dostupný na www.nssoud.cz).

Daně jsou tak v obecném smyslu chápány jako určitá zátěž, kterou jsou obyvatelé státu povinni strpět. Z čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR ve spojení s čl. 2 odst. 2 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod vyplývá pravomoc státu zdaňovat obyvatele České republiky pouze za určitých a přesně definovaných podmínek stanovených zákonem. Jinými slovy daňová povinnost může být adresátům, tedy daňovým subjektům uložena pouze zákonem schváleným parlamentem na základě aprobovaného zákonodárného procesu. Je tak vyloučeno, aby byla daňová povinnost stanovena mocí výkonnou.

Soustava daní musí být z hlediska její koncepce stejně jako konkrétní aplikace předvídatelná, transparentní a zcela konkrétní, aby nebylo možné adresáty daňových předpisů uvádět v omyl. Pokud tomu tak není a nastane situace, která není zákonem přesně definovaná a předvídaná, v konečném důsledku může dojít ke zpochybnění samotné funkce výběru daní. Každá daň tak má být vybírána v mezích a způsobem, který zákon stanoví, což ostatně vyplývá i z ustanovení § 5 odst. 1 daňového řádu, podle kterého postupuje správce daně při správě daní v souladu se zákony a jinými právními předpisy, jakožto i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Ustanovení § 5 odst. 3 daňového řádu pak obsahuje zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti, podle které je správce daně povinen v souladu s právními předpisy šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů.

Daň, která by byla stanovena v rozporu s povinností šetřit práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů, případně osob zúčastněných na správě daní, nelze považovat za správně stanovenou, neboť spravedlivého výběru daní lze dosáhnout pouze postupem stanoveným daňovým řádem při respektování všech zásad v daňovém řádu uvedených. Krajský soud má za to, že v daném případě nedošlo k porušení zásad daňového řízení a k porušení zákonného postupu správcem daně a žalovaným.

Zákonné opatření Senátu a zákon o DPH obsahují rozdílný předmět úpravy a lze jen stěží očekávat, že by byla problematika daní z přidané hodnoty upravována v zákonném opatření Senátu, které řeší výlučně úhradu daně z nabytí nemovitých věcí. Předchozí právní úprava obsažená v zákoně o trojdani taktéž nevymezovala přesný způsob určení základu daně z převodu nemovitostí u subjektu, který byl plátcem DPH. Nicméně, jak i žalobkyně odkazuje v podané žalobě na Zápis z jednání Koordináčního výboru s Komorou daňových poradců ČR konaného dne 27. 11. 2002 (KOOV 766/27.11.02), v daňové praxi se při stanovení základu daně z převodu nemovitostí vžilo nezohledňování DPH u sjednané ceny za podmínky, kdy byl převodce nemovitosti plátcem DPH. S uvedeným závěrem však již během tohoto jednání vyslovilo Ministerstvo financí zásadní nesouhlas, neboť dle jeho názoru mají být součástí ceny nemovitosti i veškeré náklady související s jejím pořízením, tedy i případná daň a clo, což plyne i z ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů. V souladu s tímto tvrzením Ministerstva financí je u smluvní ceny DPH zohledňována při stanovení základu daně z převodu nemovitostí.

Základ daně z nabytí nemovitých věcí je v zákonném opatření Senátu stanoven v ustanovení § 10 a je jím nabývací hodnota snižena o uznatelný výdaj. Tímto uznatelným výdajem je odměna a náklady prokazatelně zaplacené znalci za znalecký posudek určující

zjištěnou cenu. Podle ustanovení § 11 odst. 1 zákonného opatření Senátu je nabývací hodnotou a) sjednaná cena, b) srovnávací daňová hodnota, c) zjištěná cena, nebo d) zvláštní cena. V případě nabytí vlastnického práva k nemovité věci z majetku územního samosprávného celku platí výlučnost sjednané ceny ve smyslu ustanovení § 22 zákonného opatření Senátu. Sjednanou cenou je pak podle ustanovení § 13 zákonného opatření Senátu úplata za nabytí vlastnického práva k nemovité věci. Úplata je definována v ustanovení § 4 zákonného opatření Senátu a jedná se o částku v peněžních prostředcích nebo hodnotu nepeněžního plnění, které jsou poskytnuty za přijaté plnění. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že nabývací hodnotou byla sjednaná cena přesně vymezená v kupní smlouvě 1 a v kupní smlouvě 2. Spornou otázkou však nadále zůstává, zda je součástí základu daně z nabytí nemovité věci i daň z přidané hodnoty, žalobkyní jako plátkyní DPH odvedená do státního rozpočtu.

Soud odkazuje na ustanovení čl. 11 odst. 5 Listiny, podle kterého lze daně a poplatky ukládat jen na základě zákona. Zákonné opatření Senátu definuje přesný způsob určování základu daně v ustanovení § 10. Ustanovení § 11 pak vymezuje čtyři způsoby určení nabývací hodnoty, která představuje základ daně. V posuzovaném případě se jedná o sjednanou cenu, která je vymezená v kupní smlouvě 1 a v kupní smlouvě 2. Sjednaná cena za převod nemovitých věcí je tedy mezi smluvními stranami v kupních smlouvách 1 a 2 přesně vymezená. Ustanovení § 13 zákonného opatření Senátu definuje sjednanou cenu jako úplatu za nabytí vlastnického práva k nemovité věci, kdy se touto úplatou v řešeném případě rozumí celková částka v peněžních prostředcích, kterou nabyvatelé nemovitých věcí za tyto nemovitosti zaplatili žalobkyni jako převodkyni nemovitostí, tedy částka, kterou poskytli za přijaté plnění. Správce daně správně v souladu s dikcí zákonného opatření Senátu zahrnul do základu daně v kupní smlouvě 1 a 2 uvedenou celkovou cenu, tedy částku včetně DPH, kterou nabyvatelé nemovitých věcí zaplatili za převáděné nemovitosti.

Za sjednanou cenu mezi žalobkyní a kupujícími je třeba považovat veškerá finanční plnění, která byla za prodej nemovitostí žalobkyni poskytnuta ze strany kupujících. Jinými slovy charakter sjednané ceny za nabytou nemovitost má celková cena, kterou museli kupující vydat ze svého majetku k zaplacení nabývané nemovitosti. Takto sjednaná celková cena má tedy charakter úplaty ve smyslu ustanovení § 4 zákonného opatření Senátu, kdy se za úplatu považuje celé přijaté plnění, včetně daně z přidané hodnoty.

Námítce žalobkyně, která zastává názor, že základ daně z nabytí nemovitých věcí má být stanoven na úrovni sjednané ceny bez DPH, nelze přisvědčit, protože tato námitka nemá zákonnou oporu. Zákonné opatření Senátu zcela jasně vymezuje základ daně z nabytí nemovitých věcí jako nabývací hodnotu a v řešeném případě se nabývací hodnotou rozumí úplata poskytnutá kupujícími žalobkyni za nabytí vlastnického práva k převáděným nemovitostem. Nabývací hodnotou je tedy sjednaná kupní cena zahrnující veškerá protiplnění, které má být poskytnuto kupujícími za nabytí vlastnického práva k nemovité věci, tedy včetně daně z přidané hodnoty. Správce daně tak DPH do základu daně zahrnul zcela oprávněně a výše uvedenou námitku žalobkyně shledal krajský soud jako nedůvodnou.

Co se týče odkazu žalobkyně na ustanovení § 92d zákona o DPH účinného ke dni 1. 1. 2016, krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že skutečnost, zda poplatník daně z nabytí nemovité věci je nebo není plátcem DPH, nemůže mít ve svém důsledku žádný vliv na určení výše základu daně z nabytí nemovitých věcí. Tento základ daně je přesně vymezen a určen v zákonném opatření Senátu tak, že jím je nabývací hodnota, tedy v posuzovaném případě sjednaná cena. Krajský soud v této záležitosti přisvědčil žalovanému,

který v žalobou napadených rozhodnutích popisuje situaci, která by nastala v případě, že by se zavedla výjimka při určování sjednané ceny, tedy že by plátcí DPH uváděli jiný základ daně z nabytí nemovitých věcí oproti neplátcům DPH. Zákonné opatření Senátu tak stanovilo rovné podmínky pro určování základu daně pro plátce i neplátce DPH.

Ohledně námitky žalobkyně spatřované v nemravnosti platby daně z nabytí nemovitosti z daně z přidané hodnoty a s tím souvisejícím odkazem na návrh podaný Nejvyšším správním soudem k Ústavnímu soudu na zrušení několika ustanovení zákona o trojdani, uvádí krajský soud toliko, že mu nepřísluší vyjadřovat se k namítané nemravnosti platby daně z daně. Krajský soud je při svém rozhodování vázán zákonem, který v dané věci jasně stanoví povinnost zahrnout do sjednané kupní ceny i daň z přidané hodnoty, je-li tato daň součástí kupní ceny.

S ohledem na shora uvedené odůvodnění má krajský soud za to, že správce daně i žalovaný dostatečným způsobem zhodnotili skutkový stav s ohledem na platnou a účinnou právní úpravu. Napadené rozhodnutí vychází z úplného zjištění skutkového stavu a správní orgány nepochybily, když dospěly k závěru, že základem daně z nabytí nemovitých věcí ve smyslu ustanovení § 10 zákonného opatření Senátu je sjednaná cena včetně daně z přidané hodnoty.

Krajský soud proto žalobu neshledal důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 26. října 2016

Předsedkyně senátu
JUDr. Věra Balejová v. r.

Za správnost vyhotovení :
Prázdná Jaroslava